

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719203757
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5719203757.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcov: 1/ X. A., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom A. XXXX/X, W. a 2/ M. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. XXXX/X, W., obidvaja zastúpení splnomocneným zástupcom - občianskym združením ZASTAVME ÚŽERU - Občianske združenie na právnu ochranu občana a finančného spotrebiteľa, so sídlom Pod Hájom 1367/169-44, Dubnica nad Váhom, IČO: 51 255 022, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, Košice, IČO: 36 863 017, v spore o zaplatenie 9.418,67 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10Csp/90/2019-322 zo dňa 12.5.2021, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a vo výroku II. o práve žalovaného na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie potvrdzuje. Žalovanému sa p r i z n á v a voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktoré sú mu žalobcovia 1/ a 2/ povinní nahradiť spoločne a nerozdielne.

Vo zvyšnej časti z o s t á v a rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom č. k. 10Csp/90/2019-322 zo dňa 12.5.2021 Okresný súd Martin ako súd prvej inštancie (v poradí druhým rozsudkom) žalobu žalobcov 1/, 2/ v celom rozsahu zamietol (výrok I.), žalovanému priznal proti žalobcom 1/, 2/, povinným spoločne a nerozdielne, právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu (výrok II.) a žalobcom 1/, 2/ priznal právo na náhradu trov konania pred súdom druhej inštancie proti žalovanému v plnom rozsahu (výrok III.) s tým, že o výške náhrady trov konania strán sporu rozhodne po právoplatnosti rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok IV.).

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorá bola uzavretá medzi žalobcami ako dlžníkmi a žalovaným ako veriteľom dňa 5.1.2011, zistil, že za žalovaného ju podpísala ako poradkyňa, v konaní vypočutá svedkyňa, F. R.. Súd prvej inštancie súčasne konštatoval, že predmetná zmluva mala tie údaje, ktoré konštatovali žalobcovia už v samotnej žalobe, a preto po obsahovej stránke na žalobu odkázal. Súčasne sa stotožnil s tým, že po spočítaní nákladov vychádzajúcich zo zaplatených úrokov a poplatkov od prvého čerpania úveru do 31.1.2011 v sume 153,85 eur, pri započítaní spracovateľského poplatku v sume 239,- eur (ktorý podľa výslovnej dohody v zmluve bol uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru), pri súčine 119 splátok bez poistenia vo výške 221,41 eur (keď mesačné poistené v sume 12,18 eur a súhlas s poistením úveru vyplýval z časti II. zmluvy), bola celková čiastka, ktorú mali žalobcovia ako spotrebiteľia zaplatiť,

vo výške 26.740,64 eur a nie 26.738,37 eur, ako vyplývalo zo zmluvy. Súd prvej inštancie vo vzťahu k matematickému výpočtu celkovej čiastky, ktorú by mali žalobcovia zaplatiť vo výške 26.740,64 eur, ktorý sa odchyľoval od sumy 26.738,37 eur, ktorá vyplývala zo zmluvy, sa stotožnil s vysvetlením žalovanej strany, že uvedená odchýlka skutočne mohla vzniknúť zaokrúhľovaním pri výpočte výšky mesačných splátok, pričom rozdiel je skutočne tak minimálny, že by nebolo v súlade so zásadou proporcionality sankcionovať takúto odchýlku bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Uzavrel, že žalobcovia ešte úver nesplatili, a preto ani nemohli produkovať dôkaz, že banka im z inkasného úverového účtu stiahla vyššiu sumu, ako mali podľa zmluvy platiť, teda, že by banke zaplatili viac, než sumu 26.738,37 eur. Uvedený argument žalobcov ako dôvod neuvedenia celkovej čiastky (ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť) v dôsledku jeho nesprávnej výšky, neuznal. Vo vzťahu k skutočnosti, že reálne bola žalobcom vyplatená len suma 13.261,- eur, súd prvej inštancie konštatoval, že už v základných podmienkach úverovej zmluvy, uvedenej v časti I. spornej úverovej zmluvy, bolo uvedené, že žalovaným bude poskytnutý úver vo výške 13.500,- eur, pri zaplatení spracovateľského poplatku vo výške 239,- eur, ktorý má byť uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru. Z uvedeného potom vyvodil, že nárok žalobcov na vyplatenie úveru vo výške 13.500,- eur sa započítava proti nároku banky na zaplatenie spracovateľského poplatku, ktorý mala banka právo strhnúť si z úverových prostriedkov, keď akékoľvek iné nazeranie na takéto dojednanie a argumentácia, že v dôsledku tejto skutočnosti nie je správne uvedená celková výška úveru, je podľa presvedčenia súdu prvej inštancie zo strany žalobcov čisto špekulatívne a účelové, produkované v dôsledku snahy žalobcov vyhnúť sa splneniu úveru podľa podmienok úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie súčasne poukázal na to, že sa dôsledne oboznámil s obsahom rozsudku Súdneho dvora (tretej komory) z 21.4.2016 vo veci C-377/14, manželia E. G. R. a H. R. proti Finway, a.s. a zistil, že výklad súdu pri odpovedi na 4. otázku predkladateľa ohľadne článku 3 písm. I/ a článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48 vzhľadom na popisovaný prípad nemožno prísne formalisticky aplikovať na prípad žalobcov. Poukázal na to, že v predmetnom prípade šlo o situáciu, keď dlžníci 29.8.2011 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere s veriteľom spoločnosťou Smart Hypo s.r.o., na základe ktorej získali úver vo výške 1.170.000,- CZK. Dlžníci sa za túto zmluvu zaviazali zaplatiť veriteľovi sumu 2.958.000,- CZK v 120 mesačných splátkach, pričom táto suma pozostávala z istiny, 10 % úroku z omeškania ročne, z poskytnutej istiny za dobu splatnosti úveru, odmeny veriteľa vo výške 585.000,- CZK a poplatku vo výške 33.000,- CZK. RPMN predmetného spotrebiteľského úveru predstavovala 28,9 %. V danom prípade však nad rámec zákonom stanovených úrokov z omeškania nebola dlžníkom reálne vyplatená nijaká suma, pričom predmetný úver sa použil na úhradu staršieho dlhu do rúk súdneho exekútora, na úhradu notárskej zápisnice, na úhradu poplatku za uvedený úver poskytovateľovi úveru, ako aj prvej splátky a časti nasledujúcich splátok uvedeného úveru. V odpovedi na 4. otázku potom Súdny dvor EÚ uviedol v bode 81. rozsudku, že svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“, obsiahnutý v článku 3 písm. I/ a v článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode 1. prílohy tejto smernice. K bodu 1. prílohy 1 Smernice pritom Súdny dvor EÚ v odseku 17 svojho rozsudku uviedol - časť I. prílohy 1 Smernice 2008/48 obsahuje najmä toto spresnenie: základná rovnica, ktorá stanovuje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Súd prvej inštancie poukázal na bod 82. uvedeného rozsudku, podľa ktorého zmluva, ktorou sa poskytovateľ zaviazal poskytnúť dlžníkom úver, uvádzala, že už v okamihu poskytnutia tohto úveru sa do celkovej výšky uvedeného úveru započítavajú poplatky za poskytnutie úveru a tiež prvá a prípadne nasledujúce splátky úveru, pričom sa zaoberal otázkou, či tú časť toho istého úveru, ktorá sa daným osobám nedala k dispozícii, bolo možné zahrnúť do výšky čerpania úveru v zmysle bodu 1. prílohy 1 Smernice 2008/48 na účely výpočtu RPMN. V kontexte so závermi Súdneho dvora EÚ v odvolanom napadnutom rozsudku súd prvej inštancie dospel k záveru, že celková suma, ktorá bola daná žalobcom k dispozícii, zodpovedá sume 13.500,- eur. K uvedenému dospel na základe úvahy, že žalobcovia dojednali so žalovaným úver vo výške 13.500,- eur, keď žalobcovia sa slobodne v žiadosti o poskytnutie úveru rozhodli, že spracovateľský poplatok, o ktorom boli informovaní pred uzavretím úverovej zmluvy, neuhradia z vlastných finančných prostriedkov, ale ho uhradia z prostriedkov úveru. Z tejto skutočnosti súd prvej inštancie ustálil, akým spôsobom sa žalobcovia rozhodli disponovať s poskytnutými finančnými prostriedkami vo výške 13.500,- eur a toto rozhodnutie našlo odzvu v obsahu zmluvy, kde bolo jednoznačne uvedené, že spracovateľský poplatok vo výške 239,- eur bude uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru. Súčasne konštatoval, že uvedená skutočnosť nemala žiadny dosah na výpočet RPMN, keď svoj záver vyvodil aj z vyjadrenia Národnej banky Slovenska (ďalej aj „NBS“), ktoré žalovanému poskytla v inej (obsahovo obdobnej) veci dňa 15.12.2020, pričom pokiaľ ide o jeho teoretickú časť o zohľadnení spracovateľského poplatku vo výpočte RPMN, bolo ho podľa súdu prvej inštancie možné aplikovať aj

na prípad žalobcov. V zmysle predmetného vyjadrenia spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň uzatvorenia zmluvy, môže byť zohľadnený pri výpočte RPMN dvomi spôsobmi, a to: 1) na ľavej strane základnej rovnice je súčasná hodnota úveru dohodnutého v zmluve a na pravej strane je súčasná hodnota splátky poplatku za poskytnutie úveru a súčasná hodnota anuitných splátok úveru, pričom splátka poplatku za poskytnutie úveru je nulovou splátkou, alebo 2) výška poplatku za poskytnutie úveru sa odpočíta od sumy úveru dohodnutej v zmluve a výsledná suma sa použije na ľavej strane základnej rovnice a na pravej strane rovnice je poplatok za poskytnutie úveru nulový, keď pri oboch matematických zápisoch základnej rovnice na výpočet RPMN je výsledok výpočtu hodnoty RPMN rovnaký. Z predmetného vyjadrenia NBS súd prvej inštancie ustálil, že pri výpočte RPMN je irelevantné, či sa použije plná výška úveru na jednej strane rovnice a následne na druhej strane rovnice v nulte splátke sa použije spracovateľský poplatok, alebo na jednej strane rovnice ako výška úveru sa použije suma úveru po odpočítaní spracovateľského poplatku a na druhej strane už nebude do nulte splátky vstupovať spracovateľský poplatok. NBS v tomto vyjadrení súčasne uviedla, že pokiaľ sa poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21.4.2016 vo veci C-377/2014, ktorý sa v bodoch 81. - 91. zaoberá pojmami „celková výška úveru a výška čerpania úveru“, a to aj na účely výpočtu RPMN, tak optikou vyššie uvedených bodov tohto rozhodnutia by bol správny postup výpočtu RPMN č. 2. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť na základnú premisu, ktorá vychádza z bodu 91. rozsudku C-377/2014, ktorou je skutočnosť, že žalobcovia mali podľa predbežnej dohody aj podľa zmluvy k dispozícii úverové prostriedky vo výške 13.500,- eur, ale oni sa slobodne rozhodli, že časť z nich v momente vyplatenia úveru použijú na úhradu spracovateľského poplatku a nezaplátia ho z vlastných zdrojov, a preto nie je možné konštatovať, že v tomto prípade žalobcovia nepoznali rozsah svojich skutočných záväzkov a že by skutočnosť, že v bode 1. v časti I. zmluvy o splátkovom úvere nebola uvedená suma 13.261,- eur, ale suma 13.500,- eur, mala dopad na možnosť posúdiť rozsah záväzkov žalobcov. Súd sa súčasne nestotožnil s názorom žalobcov, ktorý bol prezentovaný vo vyjadrení žalobkyne 2/, že bez poistenia úveru by úver neboli získali a že poistenie nemali možnosť odmietnuť, nakoľko tieto tvrdenia boli vyvrátené jednak výpoveďou svedkyne R., ale aj obsahom žiadosti o poskytnutie úveru, keď podľa presvedčenia súdu úverová zmluva bola vyjednaná individuálne a jej obsah vychádzal z údajov, ktoré žalobcovia poskytli v žiadosti o poskytnutie úveru, ktorú spísali s pracovníčkami žalovanej banky ešte v decembri roku 2010, teda niekoľko dní pred vyhotovením samotného znenia úverovej zmluvy. Podľa názoru súdu znenie úverovej zmluvy v podrobnostiach a v parametroch úverovej zmluvy vychádzalo z toho, čo žiadali žalobcovia v spísanej žiadosti o poskytnutie úveru. Tá bola totiž predložená stranou žalovanou na prvom pojednávaní vo veci samej a podpísaná bola so žalobcom 1/ ako dlžníkom a žiadateľom o úver a jeho manželkou, žalobkyňou 2/ ako spoludlžníčkou dňa 29.12.2010. V tejto súvislosti poukázal na to, že aj keď sa žalobcovia následne obsah tejto listiny snažili spochybniť tvrdením, že si nespomínajú, že by ju boli podpísali, súd prvej inštancie jednoduchým porovnaním podpisov na tejto žiadosti s inými listinami, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise a boli podpísané žalobcami, dospel k záveru, že je vysoko pravdepodobné, že túto listinu žalobcovia spísali a žalobcovia nenavrhlí dôkazy, ktoré by vyvracali takéto tvrdenie, pričom táto skutočnosť vyplynula aj z výpovede svedkyne R., že žalobcovia pri uzatváraní tejto úverovej zmluvy nevstupovali do prvého úverového vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, ale mali už predchádzajúcu skúsenosť s úvermi. Súd prvej inštancie zo žiadosti o poskytnutie úveru ďalej ustálil, že o úver požiadal žalobca 1/ pôvodne vo výške 12.000,- eur, neskôr však táto suma bola opravená na sumu 13.500,- eur a žalobcom 1/ podpísaná. Už v samotnej žiadosti bola uvedená výška spracovateľského poplatku, ktorý mal byť podľa žiadosti uhradený z prostriedkov úveru, pričom žiadosť poskytovala aj možnosti uhradiť tento spracovateľský poplatok z prostriedkov klienta bezhotovostne alebo hotovostne. Úver mal byť podľa žiadosti splatný po 10 rokoch, mal byť splácaný k 20. dňu v mesiaci, pričom z časti 3 žiadosti vyplýva, že žalobcovia žiadali o komplexný súbor poistenia pre prípad smrti, plnej a trvalej invalidity, pracovnej neschopnosti a straty zamestnania, pričom mali možnosť zvoliť si aj rozšírený súbor poistenia, alebo sa rozhodnúť pre úver bez poistenia s tým, že žalobcovia v žiadosti za pomoci pracovníčky banky vyplnili, že klient má znalosti a skúsenosti s poistením úveru. Žalobca ako žiadateľ úveru uviedol, že je ženatý, je držiteľom vodičského preukazu tam uvedeného čísla a pokiaľ ide o vzdelanie, je konštatované, že má stredoškolské odborné vzdelanie s maturitou, uvádzaný je tiež jeho zamestnávateľ a pracovné zaradenie s tým, že pracovný pomer je uzavretý na dobu neurčitú a mzda je poukazovaná na účet do Slovenskej sporiteľne. Ako druh bývania je v žiadosti uvedené, že majú vlastný dom, resp. byt. Ďalšie časti tejto žiadosti obsahujú identifikačné číslo spoludlžníka, teda žalobkyne 2/, ktorej vzdelanie je tiež uvedené ako stredné odborné s maturitou a jej pracovné zaradenie je uvedené ako podnikateľ, spoločný konateľ, prenajímateľ nehnuteľností. U oboch žalobcov je uvedená forma bývania byt na adrese W. XXXXX/X v X.. U žiadateľa o úver bol uvedený priemerný čistý mesačný príjem 930,- eur s tým, že žiadateľ o úver, čiže žalobca 1/, spláca úver v Slovenskej

sporiteľni vo výške 92,56 eur, ktorého zostatok predstavuje sumu 12.971,57 eur. Pokiaľ žalobcovia namietali, že žalovaný pri spísaní žiadosti o poskytnutie úveru vychádzal z viacerých nesprávnych údajov, súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobcovia boli klientami žalovaného aj v súvislosti s ďalším úverom, keď v súvislosti s touto druhou úverovou zmluvou žalobcovia uvádzali rovnaké údaje o svojom vzdelaní, byte, počte členov v domácnosti, ako v žiadosti z 29.10.2010 a rovnako uvádzali, že vlastnia byt a v súvislosti s týmto (predchádzajúcim) úverom žiadali o komplexný súbor poistenia. Pokiaľ ide o skúmanie bonity žalobcov zo strany žalovaného ako dodávateľa finančnej služby, súd prvej inštancie poukázal na § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, v zmysle ktorého s porušením povinností dôsledne skúmať bonitu nebol spojený následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie vyvodzoval svoje skutkové závery aj z výpovede svedkyne F. R. - pracovníčky žalovaného, ktorá sa už síce na uzavretie úverovej zmluvy so žalobcami už rozepamätať nevedela, avšak uviedla, že ako dlhoročná pracovníčka banky sa snaží vždy prístupovať k plneniu svojich povinností a pri dojednávaní úverov a pri spisovaní žiadostí o poskytnutie úveru voči všetkým klientom veľmi korektne, keď podrobne popísala postup pri uzatváraní úverovej zmluvy medzi klientami a žalovaným. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že uzavretiu úverovej zmluvy predchádzala podrobná žiadosť o poskytnutie úveru, z ktorej vyplynulo, že žalobca 1/ si zvolil poistenie schopnosti splácať úver dobrovoľne a práve z tohto dôvodu bolo ustanovenie o poistení úveru zakomponované do listiny úverovej zmluvy, pričom rovnako zo žiadosti bolo zrejmé, že žalobcovia si zvolili spôsob zaplataenia spracovateľského poplatku priamo z úverových prostriedkov. Keďže spôsob splácania úveru bol dohodnutý vo forme inkasa z inkasného účtu SLSP, považoval súd prvej inštancie za prirodzené, že banka hneď potom, ako na tento účet vyplatila celkovo sumu 13.500,- eur, tento poplatok inkasovala, a to v súlade s dohodou uvedenou v zmluve, ktorej predchádzali individuálne rokovania, ktorých obsah vyjadruje žiadosť o poskytnutie úveru a aj štandardné európske informácie o poskytnutí tohto spotrebiteľského úveru. Podľa názoru súdu prvej inštancie poistenie úveru nebolo podmienkou pre získanie samotného úveru, čo mal súd preukázané vykonaným dokazovaním, a preto náklady na poistné sa v zmysle § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. nezapočítavali do celkových nákladov spotrebiteľa a zmluva uvádzala aj celkovú čiastku spojenú s úverom ako súčet celkových nákladov spotrebiteľa a celkovej výšky spotrebiteľského úveru vo výške 26.738,37 eur. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na skutočnosť, že pri ich výpočtoch splatenej sumy a RPMN úveru im vyšla celková suma, ktorú musia žalobcovia zaplatiť, vo výške 26.740,64 eur, teda rozdiel vo výške 1,63 eur (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené „2,27 eur“) v neprospech žalobcov, súd prvej inštancie konštatoval, že aj podľa výpočtov žalobcov na druhej strane, bola podľa výpočtov interaktívnej kalkulačky RPMN úveru v tomto prípade 17,04 % ročne a nie 17,17 % ročne tak, ako uvádza úverová zmluva, a preto pripustil vysvetlenie žalovanej strany, že tento drobný rozdiel vznikol v rámci prípustnej matematickej odchýlky vznikajúcej pri zaokrúhľovaní, avšak v súvislosti s výškou poskytnutého úveru nie je taký výrazný, že by ho bolo možné sankcionovať následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Keďže sa žalovaná strana odvolávala na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9.11.2016, súd prvej inštancie, vychádzajúc zo záverov tohto rozsudku, ustálil, že zákonné sankcie pre porušenie vnútroštátnych ustanovení o spotrebiteľských úveroch a podmienok zmlúv o spotrebiteľských úveroch musia byť primerané a odrádzajúce, avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušenia, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality. Vzhľadom na kontraktačný proces, ktorý predchádzal samotnému podpisu úverovej zmluvy vychádzajúc z výpovede vypočutej svedkyne (pracovníčky banky), ako aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovia už mali skúsenosť s čerpaním spotrebiteľských úverov od žalovanej banky, o čom svedčí aj ďalšia do spisu žalovanou stranou pripojená žiadosť o poskytnutie úveru, dospel potom k presvedčeniu, že zmluva o splátkovom úvere, ktorú žalobcovia so žalovanou podpísali 05.01.2011, je výsledkom ich individuálnych rokovaní, pričom žalobcovia presne poznali rozsah svojej pohľadávky voči banke i rozsah svojich záväzkov a sami sa rozhodli s úverovou sumou 13.500,- eur disponovať takým spôsobom, že v zmluve takpovediac „splnomocnili“ banku, aby spracovateľský poplatok inkasovala priamo z úverových prostriedkov. Na základe uvedeného súd prvej inštancie nezistil v namietanej zmluve nedostatok, ktorý by bolo možné postihnúť podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súd po oboznámení sa s listinnými dôkazmi, ktoré predložila strana žalovaná, ako aj s celým obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 z 21.04.2016, nezmenil svoj pôvodný právny názor a nedospel k presvedčeniu, že poskytnutý spotrebiteľský úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a preto žalobu žalobcov zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu,

že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní opätovne poukázali na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21.04.2016 vo veci C-377/14, z ktorého vyvodili, že článok 3 písm. I/ a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ako aj bod I. tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetom úveru, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Súčasne poukázali na základné princípy Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a to konkrétne na princíp právnej istoty, ktorý je definovaný ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, pričom do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora EÚ, a teda aj rozhodnutie vo veci C-377/14. V prípade, ak sa súd od takého rozhodnutia odkloní, je jeho povinnosťou v súlade s § 220 ods. 2 a 3 CSP jasne, výstižne a presvedčivo odôvodniť rozhodnutie s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax, keď právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces.

3.1. Žalobcovia vychádzali v spore z nespornej skutočnosti, že zo strany žalovaného ako veriteľa im nebola poskytnutá suma 13.500,- eur tak, ako je uvedená v spotrebiteľskej zmluve, ale suma nižšia po odrátaní spracovateľského poplatku. Uvedená skutočnosť rozhodne podľa nich musela mať vplyv aj na výšku RPMN. Na základe predmetnej zmluvy o úvere reálne čerpali sumu 13.261,- eur, pričom poplatok vo výške 239,- eur považovali za neprijateľný z dôvodu jeho neurčitosti, nakoľko poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia a žalovaný počas celého konania bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, za ktoré má zaplatiť poplatok. Súhlasili s tým, že zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatkov, ale je nevyhnutné, aby sa nimi platilo za skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme, pričom sa dá len predpokladať, že tento poplatok je za uzavretie zmluvy, a teda asi za napísanie zmluvy a za posúdenie bonity záujemcu o úver. Ak by sa aj pripustil takýto vedľajší predmet plnenia, tak žalobcovia ho považujú za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal, a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa (v tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 3.5.2010 č. k. AZ 17 U 192/2010, ktorý záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012).

3.2. Žalobcovia nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že zo žiadosti o poskytnutie úveru nepochybne vyplýva, že oni mali možnosť zvoliť si, akým spôsobom uhradia spracovateľský poplatok, a že si zvolili možnosť uhradiť poplatok z prostriedkov úveru. V tejto súvislosti poukázali na skutočnosť, že v spomínanej žiadosti o poskytnutie úveru, ktorou argumentuje súd prvej inštancie, nie sú zhodné údaje, pokiaľ ide o výšku úveru, ako aj výšku spracovateľského poplatku, a preto nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zo strany žalobcov, ale o novom návrhu, ktorý by mal byť dlžníkmi písomne podpísaný alebo odmietnutý. V súvislosti s relevanciou rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-377/2014 poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/39/2020 zo dňa 24.11.2020, v ktorom sa uvedený súd podrobne vysporiadal so závermi uvedeného rozsudku.

3.3. Pokiaľ žalovaný argumentuje žiadosťou o poskytnutie úveru zo dňa 29.12.2010, tak údaje v tejto žiadosti, ktoré vyplňovali, nie sú zhodné, pokiaľ ide o výšku úveru po odpočítaní spracovateľského poplatku, a preto nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zo strany žalobcov, ale o novom návrhu, ktorý nimi mal byť písomne prijatý alebo odmietnutý (v tejto súvislosti poukázali na ust. Občianskeho zákonníka, upravujúce návrh na uzavretie zmluvy).

3.4. Žalobcovia sa nestotožnili so záverom súdu prvej inštancie, že v prípade spracovateľského poplatku, aký bol voči nim uplatnený, je z matematického hľadiska vylúčené, aby zníženie celkovej výšky úveru o sumu poplatku mohlo negatívne ovplyvniť hodnotu RPMN. Im mal byť poskytnutý úver vo výške 13.500,- eur, avšak tento bol poskytnutý v sume zníženej o spracovateľský poplatok vo výške 239,- eur, teda len vo výške 13.261,- eur.

3.5. Žalobcovia súčasne namietali to, že z výpisu z účtu jednoznačne vyplynulo, že v deň poskytnutia úveru bola na účte zaúčtovaná položka dvakrát vo výške - 239,- eur a raz vo výške + 239,- eur, keď touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nijako nezaoberal, ani sa s ňou nevysporiadal.

3.6. Poukazovali na to, že pokiaľ v zmluve o úvere sa uvádza, že spracovateľský poplatok bude uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru, tak uvedený spôsob úhrady spracovateľského poplatku sa nemôže vykladať inak, než že žalovaný bol povinný poskytnúť žalobcom úver v plnej výške (t.j. že úverové prostriedky mali byť v plnej výške pripísané v prospech účtu žalobcov) a následne by žalobcovia z týchto úverových prostriedkov uhradili predmetný poplatok. Žalovaný však uvedeným spôsobom nepostupoval, keďže im poskytol úver v zníženej výške. Súčasne podľa žalobcov neobstojí

záver súdu prvej inštancie o dojednaní započítania nároku žalobcov na vyplatenie úveru oproti nároku banky na zaplatenie spracovateľského poplatku, keďže uvedený záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko takáto možnosť v zmluve o úvere obsiahnutá nie je a prvostupňový súd v tejto otázke dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu. Podľa názoru žalobcov je z matematického hľadiska nutné poukázať na skutočnosť, že ak by aj bol spracovateľský poplatok vo výške 239,- eur nultou splátkou úveru v deň jeho poskytnutia a následne by prvá splátka úveru bola od prvého čerpania úveru do 31.1.2011 vo výške 153,85 eur a od 20.2.2011 vo výške 233,59 eur tak, ako je to uvedené v zmluve, potom by vyšlo $119 \times 233,59 = 27.797,21 + 153,85 = 27.951,06$. Súčasne žalobcovia poukázali na rôzne spôsoby výpočtu RPMN prostredníctvom interaktívnej kalkulačky (<http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn>) pri zadaní rôznych vstupných údajov (ohľadne výšky pôžičky, príp. započítania ďalších položiek do celkových nákladov, napr. poistenia, poplatku za správu úveru a pod.), keď v zmysle predmetných výpočtov dospeli k záveru, že vypočítaná RPMN predstavuje vyššiu výšku ako výšku RPMN uvedenú v zmluve.

3.7. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vychádzal zo všeobecného záväzného opatrenia, ktoré NBS vydala pod č. 5/2020 zo dňa 24.11.2020 na úpravu podrobností o výpočte RPMN pre spotrebiteľské úvery, žalobcovia poukázali na to, že uvedené nadobúda účinnosť až 1.1.2022, a teda ho nemožno aplikovať na záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pred viac ako desiatimi rokmi - nakoľko predmetná zmluva bola uzatvorená dňa 5.1.2011, keď k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty. Podľa ich názoru vyjadrenie žalovaného, ako aj obsiahle odôvodnenie v rozsudku zákonného sudcu je irelevantné, nakoľko aplikujú opatrenie, ktoré v danej dobe nebolo právne záväzné a ani účinné a retroaktívna v uvedenom prípade nie je aplikovateľná.

3.8. Žalobcovia súčasne poukázali na to, že podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky princíp ignorantia iuris non excusat, prípadne vigilantibus iura scripta sunt, v spotrebiteľských právnych vzťahoch ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana spotrebiteľa. Taktiež poukázali na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa z dôvodu znevýhodneného postavenia spotrebiteľov pri „vstupe“ do spotrebiteľských vzťahov v porovnaní s postavením dodávateľov.

3.9. Pokiaľ žalovaný ako dodávateľ finančnej služby poukázal na základné právo podnikat' ktoré je garantované článkom 35 ods. 1 Ústavy SR, žalobcovia poukázali na postavenie samotného žalovaného, ktorý je podľa § 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytovateľom spotrebiteľských úverov v rámci svojej podnikateľskej činnosti, pričom spotrebiteľa sú chránení pred nekalými obchodnými praktikami, neprijateľnými zmluvnými podmienkami, pričom pred uzatvorením zmluvy im musia byť poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie.

3.10. Žalobcovia súčasne poukázali na to, že súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu prezentovaným v uznesení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/54/2020-260 zo dňa 26.1.2021, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie (v poradí prvý) zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.11. Žalobcovia majú za to, že žalovaný im svojím postupom poskytol úver v zníženej výške, keď konal v rozpore so zmluvou o úvere, kde je uvedené, že spracovateľský poplatok bude uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru. Podľa názoru žalobcov, ak chcel žalovaný vykonať akékoľvek započítanie, potom tento spôsob započítania mal byť obsiahnutý v zmluve o úvere, čo však žalovaný v zmluve o úvere neuviedol.

3.12. Záver súdu prvej inštancie, že ešte nedošlo k splateniu celej sumy úveru, ktorá figuruje na zmluve o úvere, ako aj to, že ich konanie má byť čisto špekulatívne, nemá oporu v žiadnych predpisoch, keď oni sa v spore domáhajú nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného, nakoľko majú za to, že predmetný úver z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN je podľa § 11 ods. 1 písm. b/ bezúročný a bez poplatkov.

3.13. Konštatovali, že po spočítaní nákladov vychádzajúcich zo zaplatených úrokov a poplatkov od prvého čerpania úveru do 31.1.2011 v sume 153,85 eur, pri započítaní spracovateľského poplatku v sume 239,- eur, ktorý podľa výslovnej dohody v zmluve bol uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru, pri súčine 119 splátok bez poistenia vo výške 221,41 eur, bola celková čiastka, ktorú mali žalobcovia ako spotrebiteľia zaplatiť, vo výške 26.740,64 eur a nie 26.738,37 eur, ako vyplývalo zo zmluvy.

3.14. Žalobcovia súčasne namietali, že poistenie úveru nebolo dojednané individuálne a bolo podmienené žalovaným na získanie predmetného úveru zo strany žalobcov, a preto jeho splátka v mesačnej výške 12,18 eur mala byť zohľadnená v RPMN. Opätovne poukázali na to, že zmluva o úvere im bola predložená predvyplnená s jasne určenými podmienkami vrátane poistenia, keď žalovaný nepreukázal, že by išlo o dobrovoľné a individuálne dojednanie poistenia úveru, alebo že by žalobcovia

mali možnosť akýmkoľvek, čo i len hypotetickým spôsobom poistenie odmietnuť. Podľa názoru žalobcov súd prvej inštancie pochybil, keď ich tvrdenie, že o poistenie záujem nemali, nebral do úvahy a priklonil sa k názoru pracovníčky žalovaného F. R., ktorá sa však na konkrétny prípad žalobcov už rozpamätala nevedela a poskytla len všeobecné informácie o postupe banky pri uzatváraní zmlúv. Žalobcovia majú za to, že ak žalovaný dojednané poistenie nezahrnul do celkových nákladov, porušil tak ustanovenie § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. a z tohto dôvodu je v zmluve o úvere uvedená nesprávna výška RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j/ uvedeného zákona, čo má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/.

3.15. Žalobcovia majú súčasne za to, že žalovaný už pri vyhotovení zmluvy dňa 5.1.2011 postupoval v rozpore so zásadou dobromyseľnosti a v rozpore s dobrými mravmi. Žalobcovia súčasne poukázali na to, že žalovaný dojednanie o uzavretí poistenia im vopred vnútil, napriek tomu, že v danom okamihu bolo vo sfére ich záujmu získať spotrebiteľský úver, oni nemali na výber a museli podpísať predloženú predtlač listiny, ktorá v sebe obsahovala aj záväzok uzatvoriť poisťovnú zmluvu.

3.16. Pokiaľ sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolával na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9.11.2016, žalobcovia poukázali na závery Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/200/2016 zo dňa 30.1.2018, v zmysle ktorých platí zákaz horizontálneho priameho účinku smernice, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také, sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci a priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

3.17. Podľa názoru žalobcov je napadnuté rozhodnutie založené na svojvôli súdu, neopierajúce sa o zákon, nakoľko súd prvej inštancie sa zaoberal len námietkami žalovaného (ktoré nie sú relevantné) a ich námietky boli evidentne odignorované. V nadväznosti na uvedené poukázali na aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR.

3.18. Žalobcovia majú za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení nereagoval na zásadnú relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcami, a preto tento nedostatok považujú za prejav arbitrárnosti, preto žiadali, aby sa predmetným konaním zaoberal odvolací súd tak, ako mu to vyplýva z úradnej povinnosti pre zabezpečenie súdnej ochrany spotrebiteľa. Majú za to, že súd prvej inštancie mal v súlade s princípom právnej istoty vo svojom rozhodnutí nasledovať doterajšiu ustálenú judikatúru, keď odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 3 CSP je prípustný len v prípade skutkových a právnych osobitostí prípadu.

3.19. Na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/, 2/ spoločne a nerozdielne sumu 9.418,67 eur z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0353551166 spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.5.2019 až do zaplatenia a žalobcom 1/, 2/ ako solidárnym veriteľom priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom, v plnom rozsahu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcov zaviazal spoločne a nerozdielne na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovaný má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie sa zakladá na starostlivom zhodnotení všetkých rozhodujúcich skutkových okolností i na správnom právnom posúdení veci, pričom je aj vyčerpávajúco a presvedčivo odôvodnený. Poukázal na to, že žalobcovia v úvode odvolania označujú dva dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvej inštancie napádajú, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že nesprávne posúdil vec, pričom iné odvolacie dôvody neuvádzajú. Žalovaný poukázal na to, že v následnom texte odvolania, napriek jeho rozsiahlosti, nie je identifikovaný žiaden skutkový záver, ktorého nesprávnosť by vyplývala z vykonaných dôkazov a už vôbec nie je žalobcami označený konkrétny dôkaz, ktorý by tomu mal údajne svedčať. Podľa názoru žalovaného odvolacie dôvody sú žalobcami uplatnené výlučne formálne bez zrozumiteľného premostenia na okolnosti konkrétneho sporu a jeho individuálny skutkový základ, ako ho sami vymedzili. Podľa názoru žalovaného je argumentácia žalobcov v značnom rozsahu opakovaním ich tvrdení z prvoinštančného konania a nie vecnou a konkrétnou polemikou so závermi súdu prvej inštancie, keď už len tieto okolnosti by samé o sebe mali postačovať k potvrdeniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

4.1. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie prvorado porovnal skutkové okolnosti posudzovanej veci s prípadom vo veci C-377/14 a správne v bode 55. odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na to, že v porovnávanom prípade spotrebiteľa uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z ktorého

im už neboli poskytnuté takmer žiadne finančné prostriedky, pretože tento úver bol bez ich vôle a rozhodnutia skonsumovaný úhradou staršieho dlhu a úhradou poplatkov a splátok úveru, oni nemali možnosť sa rozhodnúť, akým spôsobom s poskytnutým úverom naložia, a neprebehla u nich akákoľvek predkontrakčná fáza, v ktorej by prejavili súhlas s určitým konkrétnom spôsobom použitia úverových prostriedkov. Práve z týchto dôvodov Súdny dvor Európskej únie akcentoval zásadný význam posúdenia a ustálenia, či mal spotrebiteľ možnosť sa rozhodnúť, či nebol zbavený dispozičného oprávnenia, ako s poskytnutým úverom naloží. Na rozdiel od porovnávaného prípadu však, podľa názoru žalovaného, bola v prejednávanej spore slobodná dispozícia žalobcov s úverom jednoznačne zistená z listiny žalobcami podpísanej pred poskytnutím úveru, ako aj zo samotnej zmluvy o úvere, pričom zo žiadosti o poskytnutie úveru vyplýva, že žalobcovia mali na výber medzi možnosťami - spracovateľský poplatok sa uhradí z prostriedkov úveru bezhotovostne, - z prostriedkov klienta 0 bezhotovostne a - z prostriedkov klienta 0 hotovostne, pričom nadväzný zmluvný údaj v zmluve o splátkovom úvere zo dňa 5.1.2011 (článok I bod 1, položka „Spracovateľský poplatok: 239,- eur, uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov Úveru“), bol už len odrazom ich slobodne prejavenej vôle o spôsobe použitia úverových prostriedkov. V prípade, ak by žalobcovia uprednostnili alternatívu „z prostriedkov klienta“ a poplatok zaplatili napr. v hotovosti na pobočke banky, k žiadnemu následnému inkasu by (podľa vyjadrenia žalovaného) nedošlo. Žalovaný súčasne poukázal na to, že z výpisu z úveru za obdobie od januára 2011 do novembra 2011 vyplýva, že žalobcovia čerpali úver v 3 bezhotovostných platbách dňa 5.1.2011, a to vo výške 239,- eur, 6.868,78 eur a 6.392,22 eur, teda spolu 13.500,- eur. Podľa názoru žalovaného najdôležitejšou požiadavkou spotrebiteľskej regulácie je zabezpečiť transparentnosť informovania spotrebiteľa, aby mu boli poskytované jasné a zrozumiteľné informácie, keď v tom ohľade bolo žalobcom tak v predzmluvnej fáze (žiadosť o poskytnutie úveru), ako aj v samotnej zmluve o splátkovom úvere a aj následne vo výpise z úveru zreteľne a preukazne komunikované, že spracovateľský poplatok je zaplatený z prostriedkov úveru v súlade s ich vlastnou a slobodnou voľbou. Žalobcovia informácie v daných listinách nijako nerozporovali ani nenapádali viac ako 8 rokov a podľa názoru žalovaného sa neunúvali vysvetliť, prečo časť ich slobodnej voľby, t.j. rozhodnutie uhradiť z poskytnutého úveru staršie úvery, je dispozícia, ktorú mali a ktorá im neprekáža, ale ich úplne identická dispozícia v otázke úhrady poplatku áno.

4.2. Žalovaný sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil tvrdenia žalobcov o tom, že predkontrakčná fáza sa neudiala (pretože žiadosť o poskytnutie úveru nie je nimi podpísaná a na jej spisovanie si nespomínajú), ako nepravdivé a účelové, pričom iné tvrdenia k tejto otázke žalobcovia ani neprezentovali. Má za to, že v súlade so závermi Súdneho dvora EÚ nemožno hovoriť o nesprávnom postupe vo vzťahu k celkovej výške úveru, ak ním hodnota RPMN nie je nijako dotknutá. Súčasnne sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý zohľadnil stanovisko NBS odboru ochrany finančných spotrebiteľov, ktorá vo veci iného klienta uplatňujúceho voči banke rovnaký typ námietky ako žalobcovia uzavrela, že spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň uzatvorenia zmluvy, môže byť zohľadnený vo výpočte RPMN dvoma spôsobmi, keď pri oboch matematických zápisoch základnej rovnice na výpočet RPMN je výsledok výpočtu hodnoty RPMN rovnaký, pretože „...pri výpočte RPMN je irelevantné, či sa použije plná výška úveru 7.500,- eur na jednej strane rovnice a následne sa na druhej strane rovnice v nulte splátke použije spracovateľský poplatok vo výške 169,- eur, alebo sa na jednej strane rovnice ako výška úveru použije suma úveru vo výške 7.331,- eur po odpočítaní spracovateľského poplatku a na druhej strane už nebude do nulte splátky vstupovať spracovateľský poplatok“. Žalovaný opätovne poukázal na záver Národnej banky Slovenska, podľa ktorého „Optikou vyššie uvedených bodov rozhodnutia C-377/2014 by bol správny spôsob výpočtu RPMN č. 2. Poplatok vo výške 169,- eur na ľavej strane rovnice sa nezaráta do celkovej výšky úveru, pričom v takomto prípade musí byť od sumy 7.500,- eur odpočítaný... Spôsob výpočtu RPMN č. 1 je matematicky ekvivalentnou úpravou výpočtu č. 2, nemá vplyv na hodnotu RPMN. Ako vyplýva z bodu 89. rozsudku, vo vzťahu k výpočtu RPMN boli pre Súdny dvor EÚ relevantné také okolnosti, ktoré „môžu mať vplyv na výpočet RPMN“. Preto sa OFS pri výpočte RPMN č. 1 neodkláňa od rozsudku spôsobom, ktorý by mal vplyv na výpočet RPMN“. Žalovaný sa súčasne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý ustálil, že popísaná možnosť sa premietla aj do všeobecne záväzného opatrenia Národnej banky Slovenska č. 5/2020 zo dňa 24.11.2020. Žalovaný má za to, že samotná okolnosť časovo totožného čerpania úveru aj zaplata spracovateľského poplatku má za následok, že obe alternatívy sú vo vzťahu k výpočtu RPMN neutrálne a ani jedna nespôsobuje podhodnotenie RPMN, čo je fundamentálne kritérium nielen rozsudku vo veci C-377/2014, ale aj celej komunitárnej a vnútroštátnej reglementácie spotrebiteľských úverov.

4.3. Pokiaľ žalobcovia namietali, že sa na opatrenie Národnej banky Slovenska nemá prihliadať, pretože bolo vydané až po uzatvorení napadnutej zmluvy, má žalovaný za to, že Národná banka Slovenska týmto opatrením žiadne nové alebo iné pravidlá nezaviedla, iba reglementovala podrobnosti k zákonným normám pre výpočet RPMN, uplatňovaným od pôvodnej účinnosti zákona, teda aj v čase

uzatvorenia napadnutej zmluvy o splátkovom úvere. Nedôvodnosť argumentácie žalobcov sa podľa názoru žalovaného prejavuje v ich neschopnosti jasne uviesť, ako mali byť podľa nich náležitosti v napadnutej zmluve uvedené správne a ako sa malo správne postupovať pri výpočte RPMN, keď toto zlyhanie je o to výraznejšie, že v konaní sú zastúpení kvalifikovaným zástupcom.

4.4. Žalovaný súčasne poukázal na to, že na neoprávnenosť zahrnutia určitej sumy do celkovej výšky úveru by bolo možné prihliadnúť iba v prípade, ak by sa nedala dlžníkovi k dispozícii, pričom rozsudok vo veci C-377/2014 je úplne kategorický v zdôraznení tohto aspektu a opakovane ho uvádza na viacerých miestach odôvodnenia, pričom kľúčovou skutkovou okolnosťou prípadu podľa žalovaného je to, že zaplatenie spracovateľského poplatku z prostriedkov úveru bolo výsledkom vlastného, individuálneho rozhodnutia žalobcov. Žalobcom bola daná k dispozícii celá suma úveru a iba oni sami sa dobrovoľne rozhodli, že spracovateľský poplatok má byť zaplatený z úveru, namiesto toho, aby ho zaplatili z vlastných zdrojov. Ide teda už o použitie úveru na určitý účel, ktoré za žiadnych okolností nie je možné premietiť do náležitostí zmluvy. Názor žalobcov, že o spracovateľský poplatok (o ktorom predtým dlžník rozhodol, že ho chce zaplatiť z prostriedkov úveru), by sa mala znížiť výška úveru, by viedol k tomu, že dva úplne rovnaké úvery, s úplne rovnakými parametrami, by sa nevyhnutne líšili údajom o celkovej výške úveru (ktorá je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere), ak by sa v jednom prípade spotrebiteľ rozhodol pre zaplatenie poplatku z vlastných prostriedkov a v druhom z prostriedkov úverových. Hoci to žalobcovia nedeclarovali otvorene a priamo, celá ich argumentácia je v skutočnosti, podľa žalovaného, len zahmlieváním úvahy, že poplatky by nemali byť prípustnou formou úverovej odplaty.

4.5. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní prezentujú názory, že by spracovateľský poplatok mal byť neprijateľný z dôvodu jeho neurčitosti, alebo že by mu mal korešpondovať nejaký predmet plnenia a podobne, poukázal žalovaný na to, že podľa § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. medzi celkové náklady spotrebiteľa patria (okrem iných) aj poplatky akéhokoľvek druhu, pričom otázkou prijateľnosti zmluvného dojednanie o spracovateľskom poplatku sa opakovane zaoberala rozhodovacia prax súdov a dospela zhodne k záveru o jeho prijateľnosti. Podľa názoru žalovaného nemôžu vznikať žiadne pochybnosti, že zmluvné dojednanie o spracovateľskom poplatku je v súlade so zákonom a jeho presné a transparentné uvedenie v zmluve uzavretej so žalobcami ako riadneho cenového dojednanie je správne.

4.6. Podľa názoru žalovaného zo žiadneho súdneho prieskumu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné jednoducho vypustiť atribút proporcionality sankcie. Aj keby hypoteticky pripustil, že uvedený žalobný dôvod meritorne obстоjí (keď v skutočnosti tomu tak nie je), nemalo by sa vonkoncom prehliadať, že žalobcovia nedokázali uviesť žiadnu konkrétnu ujmu, ktorú mali utrpieť na svojej informovanosti, žiadne nedostatky zmluvy nepociťovali a nenamietali ani pri kontraktácii ani pri čerpaní úveru. Podľa názoru žalovaného si ich účelovo a vypočítavo uplatnili až s odstupom mnohých rokov po uzavretí zmluvy, využívajúc aktuálny trend často prepriatej ochrany spotrebiteľa, keď v tejto súvislosti poukázal na viacero rozhodnutí Ústavného súdu SR, Súdneho dvora EÚ, prípadne Najvyššieho súdu ČR. Súčasne poukázal na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, z ktorého vyplýva, že uplatňovanie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti nesmie byť „automatické a šablónovité“, naopak musia sa vždy zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu a musí sa skúmať najmä možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

4.7. Žalovaný má za to, že konkrétne okolnosti prejednávanej veci neumožňujú záver, že žalobcovia nemali plnohodnotné informácie o svojom úverovom záväzku a hneď v úvodnom ustanovení zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 5.1.2011 je explicitne uvedená celková výška úveru, ako aj výška spracovateľského poplatku so súčasným zreteľným upozornením, že bude uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy a z prostriedkov úveru, pričom už predtým v žiadosti o poskytnutie úveru, mali možnosť prejaviť, aby sa práve takto zaplatil spracovateľský poplatok, pričom mali na výber aj inú možnosť jeho zaplatenia, ktorú však nevyužili.

4.8. Žalovaný súčasne v zhode so závermi súdu prvej inštancie poukázal na to, že samotní žalobcovia už k žalobe priložili orientačný výpočet RPMN vo výške 17,04 %, ktorý je nižší o 0,13 % oproti hodnote uvedenej v napádanej zmluve (17,17 %), a teda sami „zistili“, že zmluvný údaj o RPMN je nadhodnotený a nie podhodnotený, pričom akákoľvek sankcia je prípustná iba pri uvedení podhodnoteného údaja o RPMN v neprospech spotrebiteľa.

4.9. Pokiaľ žalobcovia namietali nepatrný rozdiel vo výške 1,63 eur v hodnote celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, tvrdiac, že v posudzovanej zmluve je tento údaj o 1,63 eur nižší, ako údajne má byť, tak počas konania na súde prvej inštancie ani v rámci odvolacích námietok tieto svoje zistenia nekonfrontujú so skutočnosťou, že takýto nepatrný rozdiel je spôsobený nižšou hodnotou poslednej splátky, keďže je matematicky nemožné dosiahnuť úplnú zhodu všetkých splátok, čo je jasne vysvetlené

jednak vo všeobecných obchodných podmienkach žalovaného, ktoré boli v rámci konania riadne predložené, a je aj zrejmé z amortizačnej tabuľky, ktorú predložili samotní žalobcovia.

4.10. Pokiaľ ide o otázku celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom vo vzťahu k žalobcami dobrovoľne a nezávisle zvolenom poistení, o ktoré prejavili záujem na vlastnú ochranu a nebolo vyžadované stranou žalovaného ako doplnková služba, žalovaný uviedol, že s danou okolnosťou sa vyčerpávajúco a presvedčivo súd prvej inštancie vysporiadal už vo svojom prvom rozhodnutí vo veci, v rozsudku 10Csp/90/2019-206 zo dňa 9.7.2020, ktoré bolo v danom ohľade napadnuté odvolaním s úplne identickými výhradami a argumentáciou, pričom odvolací súd vo svojom rozhodnutí č. k. 11CoCsp/54/2020-260 zo dňa 26.1.2021 nemal v tejto otázke k záverom súdu prvej inštancie žiadne výhrady, keď v tejto súvislosti poukázal na znenie § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu na spoločnú a nerozdielnu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobcovia v odvolacej replike v súhrne zotrvali na svojej predchádzajúcej argumentácii, keď poukázali na to, že oni dostatočne preukázali svoje tvrdenia k jednotlivým bodom napadnutého rozsudku a zrozumiteľne a jasne rozobrali napadnuté body rozsudku a vecne aj odôvodnili svoje tvrdenia. Opätovne na zdôraznenie (pokiaľ ide o výšku poskytnutého úveru), t. j. či bol úver poskytnutý vo výške 13.261,- eur (t. j. istina úveru ponížená o spracovateľský poplatok vo výške 239,- eur), alebo vo výške 13.500,- eur, poukázali na to, že je potrebné odlíšiť úver (jeho istinu) od poplatku za poskytnutie úveru, nakoľko v tomto prípade už nejde o úver (jeho istinu), ale ide o náklad spotrebiteľa spojený s poskytnutím úveru. V tejto súvislosti poukázali na závery judikatúry Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5Sžo/32/2014, sp. zn. 2Sžo/29/2013, 6Sžo/39/2012 a 6Sžo/21/2013. Pokiaľ ide o výpočet RPMN, žalobcovia poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/17/2020 zo dňa 23.2.2021, v ktorom odvolací súd v obdobnom prípade postupoval zhodne so závermi, ktoré prezentovali v prejednávanej spore žalobcovia. Pokiaľ žalovaný poukázal na platnosť dojednania poistenia úveru, žalobcovia zotrvali na svojej argumentácií ohľadne obligatórnosti poistenia úveru pri poskytnutí predmetného úveru, následkom čoho malo byť dojednané poistné zahrnuté do celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru, pričom žalovaný tým porušil ust. § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch a z toho dôvodu je v zmluve o úvere uvedená nesprávna výška RPMN podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok skutočnosť, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedeného žalobcovia v celom rozsahu zotrvali na svojom odvolacom návrhu.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalobcov 1/ a 2/ v rozsahu danom § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu žalobcov 1/ a 2/ v celom rozsahu zamietol a vo výroku II., ktorým žalovanému priznal voči žalobcom 1/ a 2/, povinným spoločne a nerozdielne, právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu, potvrdil. V ostatnej časti (odvolaním nenapadnutej) ponechal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie bol napadnutý z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust.

§ 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, vyvodil správne právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 380 ods. 2 CSP).

9. Primárne odvolací súd upriamuje pozornosť na dôvod, pre ktorý sa odchyľil (zmenil) svoje predchádzajúce skutkové a právne posúdenie prezentované v uznesení č.k. 11CoCsp/54/2020-260 zo dňa 26.1.2021, v ktorom konštatoval, že skutkové zistenie okresného súdu ohľadne reálne poskytnutej výšky úveru žalobcom je nesprávne a nesprávny je potom jeho právny záver o bezchybnosti spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu, keď bezpochyby žalobcom poskytnutý úver v nižšej sume, než ako sa v skutočnosti so žalovaným dohodli, má dopad aj na výšku RPMN, ktorá bola taktiež uvedená nesprávne, pretože vychádzala z celkovej sumy 13.500,- eur, ktorá ale žalobcom reálne poskytnutá nebola. Primárnym dôvodom na modifikovanie tohto právneho záveru bolo stanovisko Národnej banky Slovenska, ktorá v skutkovo obdobnom prípade vykonala matematický prepočet RPMN, pričom dospela k výsledku, že žalobcami namietané „zníženie“ istiny úveru o spracovateľský poplatok nemá vplyv na vypočítanú hodnotu RPMN. Súčasne odvolací súd prihliadol aj na prijatie opatrenia Národnej banky Slovenska č. 5/2020 z 24.11.2020, ktorým sa ustanovili podrobnosti o výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov pre spotrebiteľské úvery. Prijatie predmetného opatrenia bolo výsledkom dovtedy nejednoznačnej a nekonzistentnej praxe pri výpočte RPMN, keď uvedené opatrenie stanovilo jednoznačné pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať pri výpočte RPMN. V tejto súvislosti odvolací súd prízvukuje, že uvedené opatrenie neobsahuje nový normatívny spôsob výpočtu RPMN (tento je upravený v zákone č. 129/2010 Z.z.), ale je určitým usmernením, ktoré má viesť k unifikácii postupu pri výpočte RPMN stanovenej podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Z uvedeného opatrenia v spojení so stanoviskom Národnej banky Slovenska predloženým žalovaným tak, ako to už skonštatoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, možno vyvodiť, že žalovaný postupoval pri výpočte výšky RPMN uvedenej v dotknutej zmluve správne a samotná skutočnosť, že z istiny úveru vo výške 13.500,- eur bol odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 239,- eur, nemala žiadny vplyv na výšku RPMN. V intenciách uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovia sa v prejednávanom spore obmedzili iba na vyjadrenie nesúhlasu so spôsobom výpočtu RPMN (vo svojich podaniach predložili alternatívne spôsoby jej výpočtu), avšak relevantne nenamietali (od stanoviska NBS žalovaným vyvodzovanú) správnosť matematického postupu pri výpočte RPMN (ich námietky sa obmedzili na nesprávnosť zadania jednotlivých položiek do vzorca určeného na výpočet RPMN).

10. Odvolanie žalobcov potom nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Základná odvolacia argumentácia žalobcov je založená na tvrdení, že úver, ktorý im bol poskytnutý žalovaným, je bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že žalovaný poskytol žalobcom úver nižší ako je uvedené v zmluve o úvere, keď do istiny zahrnul aj tzv. spracovateľský poplatok, napriek tomu, že sa jedná o náklad spojený s úverom, čo má potom vplyv aj na nesprávnosť ďalšieho údaju v zmluve prezumovaného § 9 ods. 2 písm. g/ a j/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (t.j. celkovú výšku spotrebiteľského úveru, ako aj RPMN).

11. Z obsahu spisu, ako aj z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že dňa 5.1.2011 bola medzi žalobcami ako dlžníkmi a žalovaným ako veriteľom (bankou) uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 0353551166, pričom druh úveru bol označený ako spotrebný úver na čokoľvek. V zmluve bola v časti I. Základné podmienky v bode 1. uvedená výška úveru 13.500,- eur s tým, že spôsob poskytnutia úveru bol dojednaný jednorazovo bezhotovostne. Z uvedeného ustanovenia zmluvy o úvere súčasne vyplýva, že zmluvné strany si dojednali spracovateľský poplatok vo výške 239,- eur, ktorý mal byť uhradený pri uzatvorení zmluvy o úvere z prostriedkov úveru. Žalobcovia sa zaviazali predmetný úver splatiť v splátke vo výške 153,85 eur od prvého čerpania úveru do 31.1.2011 a následne od 20.2.2011 vo výške 233,59 eur mesačne v 119 splátkach s tým, že konečná splatnosť úveru bola dojednaná na deň 20.12.2020. V zmluve je uvedená ročná percentuálna miera nákladov 17,17 %, typ úrokovej sadzby fixná do splatnosti vo výške 14,19 % ročne pri priemernej hodnote RPMN 11,25 % a celkovej čiastke spojenej s úverom 26.738,37 eur. Zo zmluvy jednoznačne vyplýva, že na poskytnutie úveru sa nevyžadovalo bankou požadované ručenie alebo poistenie (uvedené vyplýva aj zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere). V časti II. si žalobcovia so žalovaným dojednali uzavretie poistenia v rozsahu Komplexný súbor poistenia - 1 poistená osoba, pričom si dojednali poplatok za poistenie úveru vo výške 12,18 eur. Odvolací súd mal súčasne preukázané, že uvedený kontraktný proces medzi žalobcami a žalovaným prebiehal minimálne od 29.12.2010, čo vyplynulo z neúplnej žiadosti o poskytnutie úveru, z ktorej je zrejmé, že žalobcovia mali záujem o poskytnutie úveru vo výške 12.000,- eur (následne bola uvedená výška opravená na 13.500,- eur; k opravenému údaju bol pripojený podpis žalobcu 1/), pričom v uvedenej žiadosti je uvedená výška spracovateľského poplatku v sume 239,- eur s tým, že žalobcovia okrem iného žiadali komplexný súbor poistenia (smrť, plná a trvalá invalidita, pracovná neschopnosť, strata zamestnania) s uvedením informácie, že klient má znalosti a skúsenosti s poistením k úveru. Z

uvedenej neúplnej žiadosti taktiež vyplýva, že na poskytnutie úveru sa nevyžaduje žiadne zabezpečenie úveru.

12. Pokiaľ žalobcovia dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru vzhládali v tom, že žalovaný nedostatočne skúmal bonitu (t.j. nekonal s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver) odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie poukazuje na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy nespájal s porušením povinnosti prezumovanej § 7 citovaného zákona bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, keď uvedený následok sa stal súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky až na základe zákona č. 352/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 129/2010 Z.z., pričom z prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2013 (§ 25a citovaného zákona) vyplýva, že právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.1.2013 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa spravujú podľa doterajších predpisov. Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil uvedenú námietku (bez bližšieho preskúmania postupu žalovaného pri skúmaní bonity žalobcov) ako nedôvodnú.

13. Pokiaľ žalobcovia namietali dojednanie o tzv. spracovateľskom poplatku (vo výške 239,- eur) ako neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj existenciu poplatku, ale je nevyhnuté, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme, odvolací súd sa s touto argumentáciou nestotožnil, keď existenciu tzv. spracovateľského poplatku pripúšťa úprava § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, keď dojednanie predmetnej zmluvnej podmienky nie je v zmluve o úvere uvedené skryto, zavádzajúco, resp. pre žalobcov ako spotrebiteľov nezrozumiteľne, čo jednoznačne vyplýva aj z aktívneho prejavu správania sa žalobcov, ktorí si vymienili, akým spôsobom má byť predmetný spracovateľský poplatok uhradený. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17 z 3.10.2019 „Čl. 4 ods. 2 a čl. 5 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm.“ Odvolací súd poukazuje na to, že z označenia sporného poplatku vyplýva, že ide o poplatok za poskytnutie úveru, t. j. za úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie zmluvy, a ktoré sú jeho internou záležitosťou a súčasťou jeho nákladov, teda za úkony veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru ako vypracovanie zmluvy a jej uzavretie a pod. Poplatok za poskytnutie úveru teda predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťa zák. č. 129/2010 Z. z. a táto možnosť vyplýva aj z judikatúry SD EÚ. Nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii nekalej zmluvnej podmienky. V konečnom dôsledku nemožno opomenúť tú skutočnosť, že bolo na odvolateľoch, ktorí mohli posúdiť hospodárske dôsledky vyplývajúce zo zmluvy o úvere, či ju uzavrú, a ak sa im poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol v zmluve vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne, javil vysoký, nič im nebránilo obrátiť sa na iný subjekt. Odvolací súd má za to, že nemožno tolerovať, aby odvolatelia, ktorí vopred vedeli, že budú musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznali jeho výšku, zmluvu aj napriek tomu uzavreli (teda s poplatkom a jeho výškou súhlasili), a následne zaujali stanovisko, že poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/294/2019 zo dňa 28.2.2022). Navyše odvolací súd poukazuje na to, že demonštračný výpočet neprijateľných zmluvných podmienok vymedzený v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka bol rozšírený o okruh neprijateľných podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa (§ 53 ods. 4 písm. t/), resp. vyžadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve, alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté plnenie (§ 53 ods. 4 písm. v/) až od 13.6.2014 zákonom č. 102/2014 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník, keď podľa prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 13.6.2014 (§ 879p Občianskeho zákonníka) sa ustanoveniami § 53 ods. 4 písm. s/ a t/, § 53 ods. 7 a § 614a spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13. júnom 2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky vzniknuté pred 13. júnom 2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 12. júna 2014, ak nie je ustanovené inak. Nárok na spracovateľský poplatok vznikol pri uzavretí predmetnej úverovej zmluvy, t.j. dňa 5.1.2011, a teda ust. § 53 ods. 4 písm. t/ Občianskeho zákonníka na neho nemožno aplikovať.

14. Pokiaľ žalobcovia namietali, že žalovaný nepreukázal, že by boli riadne oboznámení s poistením úveru, odvolací súd poukazuje na to, že poistenie úveru je obsiahnuté v časti II. úverovej zmluvy, pričom v bode 12. tejto časti vyhlásili, že sa oboznámili s Poistnými podmienkami Prvého poistiteľa a s Poistnými podmienkami Druhého poistiteľa, ktoré sú súčasťou tohto poistenia, súhlasili s nimi a zaviazali sa ich dodržiavať, pričom podpisom úverovej zmluvy potvrdili ich prevzatie. V tejto súvislosti (v zhode so záverom súdu prvej inštancie) odvolací súd konštatuje, že uzavretiu predmetnej úverovej zmluvy predchádzal „kontraktačný“ proces od 29.12.2010, ktorý bol začatý na základe (neúplnej) žiadosti o poskytnutie úveru, v ktorej žalobcovia vyhlásili/prejavili záujem (okrem úveru) aj o komplexný súbor poistenia s tým, že vyhlásili, že majú znalosti a skúsenosti s poistením úveru (v konaní nebolo ani len tvrdené, že by uvedený proces bol ukončený iným spôsobom ako uzavretím konečnej úverovej zmluvy, ktorej obsah je predmetom súdneho prieskumu v prejednávanej spore, resp. že by bol ukončený tým, že žalobcovia sa rozhodli, že o úver nemajú záujem, keď z toho, že preskúmanú úverovú zmluvu uzatvorili krátko na to, dňa 5.1.2011, vyplýva práve opak), z čoho je zrejmé, že žalobcovia mali záujem poistiť predmetný úver (v konaní nijako netvrdili, že by od 29.12.2010 do 05.01.2011 zmenili svoj postoj k poisteniu úveru). Súdu je zrejmé, že uvedený návrh na uzavretie zmluvy (zo dňa 29.12.2010) nebol sprevádzaný akceptom a „konečný“ návrh, akceptom ktorého došlo k uzavretiu úverovej zmluvy je novým návrhom (ako to uvádzajú samotní žalobcovia), avšak z „pôvodného“ návrhu možno minimálne vyvodiť, že žalobcovia mali vedomosť o možnosti poistenia úveru a jeho účele, čo v kontexte uvedeného nemožno chápať inak ako podmienku individuálne dojednanú (porovnaj § 53 ods. 2 OZ). Bez ohľadu na uvedené (v kontexte argumentácie žalobcov, že im malo byť poistenie úveru de facto vnútené žalovaným, a že žalovaný sa mal voči nim správať v rozpore s dobrými mravmi, keď v danom okamihu mali oni záujem iba o získanie úveru) odvolací súd poukazuje na to, že obsah zmluvného vzťahu poistenia úveru je možné jednoznačne oddeliť od obsahu zmluvného vzťahu založeného na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ak by aj bola v spore preukázaná neplatnosť právneho úkonu zakladajúca poistenie predmetného úveru, uvedené by nemalo vplyv na platnosť samotnej úverovej zmluvy, nakoľko ak sa platnosť vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu (porovnaj § 41 Občianskeho zákonníka).

15. Aj pri akceptovaní tvrdenia žalobcov o tom, že podmienkou na získanie predmetného úveru bolo uzavretie poistenia k úveru (odvolací súd poukazuje na to, že uvedené tvrdenia boli vyvrátené už vyššie uvedenými skutočnosťami, ako aj prehlásením samotného žalovaného ohľadne podmienok poskytovania spotrebiteľského úveru s označením Spotrebný úver na Čokoľvek za obdobie január 2011 zo dňa 2.7.2020, z ktorého taktiež vyplýva, že - dojednanie poistenia k úveru prostredníctvom Banky nebolo podmienkou poskytnutia úveru, - dojednanie poistenia k úveru prostredníctvom Banky nebolo podmienkou poskytnutia úveru za ponúkaných podmienok a nemalo vplyv na výšku ponúkanej úrokovej sadzby Bankou, a - dojednanie poistenia k úveru prostredníctvom Banky bolo voliteľnou službou, ktorú klient mohol, ale nemusel využiť (porovnaj čl. 192 spisu), odvolací súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že žalobcovia v čase uzatvorenia dotknutej zmluvy o spotrebiteľskom úvere už boli v inom úverovom vzťahu so žalovaným, v ktorom taktiež prejavili záujem o poistenie k úveru vo forme komplexného súboru poistenia (tak, ako to bolo aj v prípade poistenia prvej zmluvy, ako aj tej, ktorá je predmetom preskúmania v prejednávanej spore). V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na znenie § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“), podľa ktorého sa na účely tohto zákona rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo, aby by ho získal za ponúkaných podmienok. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na § 9 ods. 2 písm. q/ zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie. Ako už bolo vyššie uvedené, uzavretie poistenia vo vzťahu k poskytnutiu predmetného úveru nebolo povinné, a preto zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusela obsahovať uvedenú náležitosť. Napriek tomu uvedenú náležitosť obsahovala. Navyše odvolací súd poukazuje na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. v § 11 ods. 1 v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere nespájal s absenciou údajá

o poistení bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. V intenciách uvedeného odvolací súd dospel v zhode so závermi súdu prvej inštancie k záveru, že do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom správne nebolo zahrnuté poistné za poistenie úveru, nakoľko nebolo podmienkou pre poskytnutie predmetného spotrebiteľského úveru a v konaní nebol preukázaný opak.

16. Vo vzťahu k námietke odvolateľov, že v zmluve je nesprávne uvedená výška úveru (keď úver nebol poskytnutý vo výške 13.500,- eur, ale iba vo výške 13.261,- eur, t.j. po odpočítaní spracovateľského poplatku vo výške 239,- eur), ako aj ohľadne nesprávnej výšky RPMN úveru, odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý považoval zmluvu o úveru za platne uzatvorenú v súlade s ust. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Má za to, že uvedená zmluva obsahuje všetky žalobcami namietané obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., na základe čoho nebolo možné dospieť k názoru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Vo vzťahu k argumentácii žalobcov odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovia sa sami rozhodli o ekonomickom využití úveru, keď si pri uzatváraní zmluvy o úvere v zmluve zvolili spôsob úhrady spracovateľského poplatku za úver tak, že tento bude uhradený v plnej výške z prostriedkov úveru. Išlo pritom o výslovný prejav vôle žalobcov, aby bola časť úveru použitá na tento účel, pričom žalobcovia reálne disponovali plnou výškou úveru, keď len na základe ich vlastného rozhodnutia bola časť úveru použitá na zaplatenie spracovateľského poplatku (žalobcovia mali na výber viaceré možnosti zaplatenia tohto poplatku). Uvedené nachádza oporu aj vo výpise z úverového účtu (viď č. I. 49 spisu), keď súhrn obrátov na uvedenom výpise súvisiacich s čerpaním predmetného úveru dňa 5.1.2011 predstavuje 13.500,- eur a uvedenými obrátmi sú označené položky „Čerpanie úveru bezhot.“ vo výške - 239,-eur, - 6.868,78 eur a - 6.392,22 eur (z uvedeného vyplýva, že spracovateľský poplatok bol uhradený v deň poskytnutia úveru splátkou zo dňa 5.1.2011 vo výške 239,-eur). Z uvedeného je zrejmé, že suma 239,- eur sa dostala do dispozície žalobcov a na základe ich vlastného rozhodnutia bola použitá na zaplatenie spracovateľského poplatku. Navyše žalobcovia v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolaní nijakým spôsobom nevysvetlili, prečo zvolili uvedený postup úhrady spracovateľského poplatku a neuhradili ho z vlastných zdrojov alebo z časti úveru čerpaného na osobnú spotrebu. Pokiaľ žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym právnym záverom, keď nerešpektoval rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 21.4.2016 vo veci C-377/2014, odvolací súd dospel k záveru, že spôsob poskytnutia úveru žalobcom a úhrada poplatku za poskytnutie úveru nie je v rozpore so závermi uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Odvolací súd zdôrazňuje, že uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ je postavené jednak na odlišnom skutkovom základe, keď dlžníkom nebola reálne vyplatená žiadna suma z dôvodu, že úver sa použil na úhradu staršieho dlhu, notárskej zápisnice, poplatku za uvedený úver a prvú splátku a časť nasledujúcich splátok. V prejednávanom prípade bol úver žalobcom vyplatený v celej výške (úver načerpaný na úverový účet žalobcov v sume 13.500,- eur), pričom nedošlo k zápočtu vzájomných pohľadávok úveru a poplatku za poskytnutie úveru jednostranným právnym úkonom veriteľa. V danom prípade boli vykonané oddelené transakcie najprv na čerpanie úveru a až následne z načerpanej sumy bola vykonaná splátka spracovateľského poplatku z prostriedkov úveru na základe predošlého pokynu žalobcov. Žalobcom bol týmto spôsobom daný k dispozícii celý úver vo výške 13.500,- eur. Odvolací súd súčasne poukazuje na závery Súdneho dvora EÚ, ktorý v rozhodnutí C-377/2014 skonštatoval, že neoprávnené zahrnutie sumy tvoriacej celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, čo taktiež predstavuje odlišnú situáciu od prejednávaného prípadu, keď Národná banka Slovenska vo vyjadrení v obsahovo totožnej veci v odpovedi na žiadosť súdu prvej inštancie o preskúmaní výpočtu RPMN pri zohľadnení spracovateľského poplatku dospela k záveru, že uvedený postup nemal vplyv na podhodnotenie RPMN, keď vo vzťahu ku konkrétnosti odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na rozsiahle a podrobné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd opakovane poukazuje na nezjednotené postupy pri výpočte RPMN, keď Národná banka Slovenska prijatím opatrenia č. 5/2020 „spresnila a vysvetlila“ postup pri výpočte RPMN a aj z tohto precizovania jednoznačne vyplýva, že postup žalovaného pri poskytnutí predmetného spotrebiteľského úveru nemal žiadny vplyv na výslednú hodnotu RPMN, pričom v konaní nebol (ohľadne spôsobu jej výpočtu, resp. výslednej hodnoty) preukázaný opak. Prijatie argumentácie žalobcov ohľadne nimi tvrdenej nesprávnosti výpočtu RPMN, by podľa názoru odvolacieho súdu v konečnom dôsledku viedlo k akceptovaniu názoru o nesprávnosti výpočtu RPMN z dôvodu nedostatočne precizovaného postupu pri jej výpočte, ktorý sa následne z dôvodu predchádzania vzniku nejasností stal predmetom „spresnenia“ zo strany príslušného orgánu. Uvedené platí o to viac, že postup žalovaného sa javí ako súladný s „precizovaným“ výpočtom.

17. Pokiaľ žalobcovia namietali titul, na základe ktorého žalovaný použil časť úverových prostriedkov vo výške 239,- eur na úhradu spracovateľského poplatku, odvolací súd poukazuje na to, že uvedené vyplýva zo samotnej zmluvy o úvere, že poplatok bude „uhradený pri uzatvorení Úverovej zmluvy z prostriedkov Úveru“, z čoho (v spojení so žalobcami učenou predchádzajúcou voľbou spôsobu úhrady tohto poplatku) možno vyvodit' akcept takéhoto spôsobu úhrady zo strany žalobcov pri uzavretí zmluvného vzťahu (uvedené namietali až v konaní), keď uvedený postup vyplýva aj z bodu 3.3. Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie Úverov a povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom, ktoré sa žalobcovia zaviazali dodržiavať.

18. Pokiaľ žalobcovia súčasne namietali, že aj pri akceptovaní výpočtu celkovej čiastky spojenej s úverom, z ktorej vychádza žalovaný (t. j. rovnice $153,85 \text{ eur} + 119 \times 221,41 \text{ eur}$), celková čiastka spojená s úverom predstavuje výšku 26.740,64 eur, a nie sumu 26.738,37 eur, t.j. sumu o 2,27 eur nižšiu, ako bola uvedená v samotnej zmluve o úvere, odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že k uvedenej nesprávosti nemuselo dôjsť následkom chybného výpočtu celkovej čiastky spojenej s úverom, ale následkom prípustnej matematickej odchýlky vznikajúcej pri zaokrúhľovaní (tak, ako to vyčerpávajúco odôvodňoval žalovaný; na možnú odchýlku reflektuje aj bod 5.5.3. Obchodných podmienok, podľa ktorého výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky Banky), keď pri prepočte rozdielu na jednu zo 120 splátok úveru predstavuje uvedený rozdiel sumu 1,90 centu (po zaokrúhlení). Navyše súd poukazuje na to, že akákoľvek sankcia za porušenie povinnosti musí byť proporcionálna k prípadnému porušeniu povinnosti, keď uvedená sankcia spočívajúca v bezúročnosti a bezpoplatkovosti rozhodne nemôže byť považovaná za proporcionálnu vo vzťahu k uvedeniu nižšej celkovej čiastky spojenej s úverom o 2,27 eur. Podľa názoru odvolacieho súdu by akceptovanie takejto argumentácie nebolo možné chápať inak ako striktné formalistické a priečiace sa účelu sledovaného normami na ochranu spotrebiteľa, keď (ako to už skonštatoval súd prvej inštancie) v konaní navyše nebolo preukázané, že by žalovaný žiadal proti žalobcom zaplataenie vyššej sumy, než je celková čiastka spojená s úverom vo výške 26.738,37 eur, t.j. že by sa na základe uvedenej nepresnosti pri zaokrúhľovaní snažil získať tomu zodpovedajúcu výhodu.

19. Pokiaľ žalobcovia súčasne namietali, že súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom a takýto nedostatok považovali za prejav arbitrárnosti (svojoľnosti), odvolací súd vyhodnotil túto námietku žalobcov, ktorá mohla zakladať odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ako nedôvodnú, majúc za to, že súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými dôvodmi podstatnými pre rozhodnutie. V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou odvolací súd poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby súd rozhodol v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Navyše do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu zhodnotenie ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). V nadväznosti na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritéria kladené na odôvodnenie uvedené v § 220 ods. 2 CSP a s poukazom na rozsiahlu skutkovú, ako aj právnu argumentáciu, nevykazuje známky arbitrárnosti.

20. S poukazom na vyššie uvedené závery krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

21. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (výrok II.), ktorý vykazuje vecnú správnosť, nakoľko žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný.

22. O trovách konania voči žalobcom 1/, 2/ súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému voči žalobcom 1/, 2/ právo na náhradu účelne vynaložených trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom žalobcov 1/, 2/ ako solidárnych dlžníkov zaviazal na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne.

23. Pokiaľ súd prvej inštancie vo výroku III. rozsudku rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ oprávnení spoločne a nerozdielne majú proti žalovanému právo na náhradu trov konania pred súdom druhej inštancie v plnom rozsahu, odvolací súd poukazuje na to, že uvedený postup súdu prvej inštancie nemožno považovať za

správny. O trovách prvostupňového konania, ako aj o trovách odvolacieho konania možno rozhodnúť iba ako o celku a nie čiastočne v tom-ktorom štádiu, či už prvostupňového alebo odvolacieho konania, pričom rozhodný je konečný úspech tej-ktorej strany v spore. Keďže však odvolaním nebol napadnutý tento výrok rozsudku (odvolací návrh v bode IV. je totožný s výrokom III. rozsudku) a zmenu tohto rozsudku (vzhľadom na konečný úspech žalovaného v spore) by nebolo možné posúdiť inak ako zmenu v neprospech odvolateľov, nemá odvolací súd inú možnosť ako ponechať predmetný výrok nedotknutý, keď o trovách odvolacieho konania po tomto rozhodnutí (aktuálneho odvolacieho konania) rozhodol v intenciách celkového úspechu žalovaného v spore (porovnaj bod 22. rozsudku).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa

rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)